

ALICE HOFFMAN

De drie zusjes

Vertaald uit het Engels door
Emmy van Beest en Josephine Ruitenberg

ORLANDO
uitgevers

MEEGAAN

Eens in het jaar werd er op de deur geklopt. Tweemaal, en verder gebeurde er niets. Niemand anders hoorde het, alleen ik. Zelfs toen ik een baby was en nog in de wieg lag. Mijn moeder hoorde het niet. Mijn vader hoorde het niet. Mijn zusjes sliepen door. Maar de kat keek op.

Toen ik oud genoeg was, ging ik opendoen. Daar stond ze. Een dame in een grijze jas. Ze had een meidoorntak in haar hand, van de boom die voor mijn raam stond. Ze zei iets in een vreemde taal. Er was een harde wind opgestoken en de deur waaide met een klap dicht. Toen ik hem weer opendeed, was ze verdwenen.

Maar ik wist wat ze wilde.

Mij.

Het enige woord dat ik had verstaan was 'dochter'.

Ik vroeg mijn moeder of ze me wilde vertellen over de dag dat ik was geboren. Die kon ze zich niet herinneren. Ik vroeg het mijn vader. Hij wist er niets meer van. Mijn zusjes waren te jong om te weten waar ik vandaan was gekomen. De volgende keer dat de dame in het grijs kwam, stelde ik haar dezelfde vraag. Ik zag aan haar gezicht dat ze het antwoord wist. Ze liep naar het moeras, waar het hoge riet groeide, waar de rivier begon. Ik moest rennen om haar bij te houden. Ze waadde het water in, dat grijs en donker was. Ze wachtte tot ik meeding. Ik aarzelde geen moment. Ik trok mijn laarzen uit. Het water was koud. Ik ging snel kopje-onder.

Het was april, en door het raam van hun hotelkamer keken de zusjes Story uit op een zonnig en groen New York. Die avond zouden hun grootouders in het Plaza Hotel hun gouden bruiloft vieren, en daarom deelden de meisjes er een kamer. Hun moeder vertrouwde hen volledig. Ze waren niet het soort tieners dat drank zou stelen uit de minibar om vervolgens dronken over de gang te zwalken, en uitgeteld op de grond of laveloos tegen een deurpost hangend zichzelf en hun familie te schande te maken. Ze zouden nooit uit het raam gaan hangen om sigarettenrook weg te wapperen of waterballonnen naar nietsvermoedende voorbijgangers te gooien. Het waren oppassende, mooie meisjes, welgemanierd en attent. De meeste mensen vonden het schitterend als ze ontdekten dat de meisjes een eigen, gezamenlijke taal hadden, met een aangename en zangerige klank. Wanneer ze met elkaar praatten klonken ze als vogels.

Elisabeth, de oudste, werd Elv genoemd en was vijftien. Meg was maar een jaar jonger en Claire was net twaalf geworden. Ze hadden alle drie lang donker haar en lichte ogen, een opvallende combinatie. Elv, een geoefend ballerina en volgens velen de mooiste, had de geheime wereld van de zusjes Story verzonnen. Meg las graag en had altijd een boek bij zich; ze liep vaak lezend naar school en was dan zo verdiept in haar lectuur dat ze soms struikelde in de vertrouwde straten. Claire was ijverig en zachtaardig, en probeerde nooit onder karweitjes uit te komen. Haar bed was al opgemaakt voordat haar zussen slaperig hun ogen opendeden. Ze harkte het grasveld aan, gaf de planten in de tuin water en ging altijd op tijd naar bed. Ze waren alle drie zelfstandig en praktisch ingesteld, modelleerlingen op wie iedere ouder trots kon zijn. Maar als hun moeder hen onderling druk hoorde praten in die taal die niemand anders verstond, als haar oog op landkaarten en tekeningen viel die haar niets zeiden, die een andere wereld be-

schreven, deden haar dochters haar denken aan wolken, ver weg en onbereikbaar.

Annie was vier jaar geleden gescheiden van hun vader, in de zomer van de zwamvlinders, toen alle bomen rond hun huis kaal waren gegeten door de rupsen. 's Nachts hoorde je ze knagen. Overdag zag je het zilverkleurige spinsel van de cocons aan de daksparran van veranda's en tussen verkeersborden hangen. Men zei dat er zware tijden zouden aanbreken voor de familie Story. Alan was directeur van een middelbare school en hij had het te druk om vaak langs te komen. De scheiding was zijn initiatief geweest, en daarna was hij min of meer verdwenen. Op zijn zevenenveertigste had hij zich ontpopt als een groot charmeur, of misschien waren er gewoon niet veel mannen van zijn leeftijd beschikbaar. Opeens was hij in trek. Tijdens de scheiding was er sprake geweest van een andere vrouw. Ze was al snel ingeruild voor een volgende vriendin, die de zusjes Story nog niet hadden ontmoet. Maar ondanks de scheiding en het mijnenveld van de puberteit hadden er zich tot dusver geen grote problemen voorgedaan.

Annie en haar dochters woonden nog in hetzelfde huis in North Point Harbor, met een grote meidoorn voor het slaapkamerraam van de meisjes. Er werd gezegd dat die stamde uit een tijd lang voordat Long Island bewoond was en dat het de oudste boom in de verre omtrek was. In de zomer werd een groot deel van de tuin van de familie Story in beslag genomen door rijen tomatenplanten. In het midden stond een stenen vogelbadje en er was een plantenklimrek dat dichtbegroeid was met lathyrus en de sidderende, prikkerige stengels van komkommers. De zusjes Story hadden ieder hun eigen kleine slaapkamer op de eerste verdieping kunnen hebben, maar ze sliepen liever met z'n drieën op zolder. Ze verkozen elkaars gezelschap boven een eigen kamer. Als Annie hen achter de gesloten deur samenzweerderig met elkaar hoorde fluisteren in die geheime

taal van hen, voelde ze zich pijnlijk buitengesloten. Haar oudste dochter zat laat in de avond vaak in de meidoorn; ze zei dat ze naar de sterren keek, maar ze zat er ook als het bewolkt was en haar zwarte haar nog zwarter leek tegen de lucht. Annie wist zeker dat mensen die zeiden dat dochters makkelijk waren, ze zelf nooit hadden gehad.

Vandaag waren de zusjes Story alle drie in het blauw. Groenblauw, azuurblauw en saffierblauw. Ze kleedden zich graag bijna identiek, zodat mensen niet meer wisten wie wie was. Meestal droegen ze spijkerbroeken en T-shirts, maar dit was een speciale dag. Ze waren dol op hun grootmoeder Natalia, die ze 'ama' noemden, een naam die Elv als peuter voor haar had verzonnen. Hun ama was Russisch en elegant en fantastisch. Ze was in Frankrijk verliefd geworden op hun grootvader. De familie Rosen woonde in 89th Street, maar ze hadden ook het appartement aangehouden waar Natalia als jonge vrouw had gewoond, in Le Marais in Parijs, vlak bij de Place du Marché-Sainte-Catherine, en voor de zusjes Story was dat de mooiste plek die er bestond.

Annie en de meisjes gingen er eens per jaar naartoe. Ze waren verliefd op Parijs. Ze droomden van lange dagen in het roomzachte licht en van maaltijden die tot diep in de nevelige schemering duurden. Ze waren gek op Frans ijs en op de blauwwitte melk. Ze keken aandachtig naar de mooie Françaises en probeerden op dezelfde manier te lopen en hun sjaals net zo elegant om hun hals te knopen. De voorjaarsvakantie brachten ze altijd in Frankrijk door. Dan bloeide de kastanjeboom op de binnenplaats met geurige witte bloesem.

Het Plaza was misschien wel de op één na mooiste plek die er bestond. Annie ging de kamer van de meisjes binnen en trof haar dochters bij het raam, waar ze naar de paarden en de koetsjes beneden op straat keken. Als je hen zo zag leken ze

wel volwassen vrouwen, lang en mooi en evenwichtig, maar in veel opzichten waren het nog kinderen, vooral de jongste twee. Meg zei dat ze op haar trouwdag in zo'n koets wilde rijden. Ze zou trouwen in een witte jurk en een boeket van honderd rozen dragen. De geheime wereld van de meisjes heette Arnelle. In het Arnisch was roos *minta*. Dat was het enige woord dat Annie verstond. '*Alana me sora minta*,' zei Meg. Overall rozen, waar je maar keek.

'Hoe kun je daar op dit moment aan denken?' Elv wees naar buiten. Ze was snel verontwaardigd en had een gloeiende hekel aan elke vorm van onrecht. 'Die koetspaarden zijn ondervoed,' vertelde ze haar zus.

Elv was altijd al dol geweest op dieren. Jaren geleden had ze een konijn gevonden dat zwaargewond was geraakt door de messen van een grasmaaier en op het fluwelen gazon van de familie Weinstein dood lag te bloeden. Ze had haar best gedaan het weer op te lappen, maar uiteindelijk was het konijn doodgegaan in een schoenendoos, onder een poppendekentje. Later hadden zij en Meg en Claire het konijn in de schoenendoos plechtig begraven onder de veranda achter het huis, maar Elv was ontroostbaar geweest. Als wij niet zorgen voor de wezens die geen stem hebben, had ze tegen haar zusjes gefluisterd, wie doet het dan wel? En dat was precies wat ze probeerde. Ze strooide zaad voor de treurduiven, trok blikjes tonijn open voor de zwerfkatten en legde zakjes suiker neer voor de nachtvlinders. Ze had gesmeekt om een hond, maar haar moeder had de tijd noch het geduld voor een huisdier. Annie was niet van plan hun gezinsleven te laten verstoren. Ze had er geen enkele behoefte aan nog een persoonlijkheid aan het geheel toe te voegen, zelfs niet die van een terriër of spaniël.

Elv droeg de donkerste jurk, diep saffierblauw, de kleur die haar zussen ook dolgraag hadden gedragen. Ze wilden alles

zijn wat Elv was en volgden haar waar ze maar ging. De jongere meisjes hingen aan haar lippen terwijl ze zich opwond over de koetspaarden. ‘Ze moeten de hele dag zonder eten of drinken die koetsen trekken. Ze worden afgebeeld tot er niets van ze over is dan huid en botten.’

Huid en botten, die woorden gebruikte Elv graag. Het begon zelfs beklemmende vormen aan te nemen. Het geheime universum dat ze had gecreëerd was een elfenrijk waarin vrouwen vleugels hadden en iedereen gedachten kon lezen. Arnelle was alles wat de mensenwereld niet was. Spreken was overbodig, bedrog uitgesloten. Het was een wereld waarin niemand je kon overrompelen of leugens op de mouw kon spelden. Je kon iemands hart door zijn borst heen zien en dan wist je of hij een kobold, een sterveling of een ware held was. Je kon de essentie van een woord bepalen door het licht dat het uitzond: rood was onwaar, wit was waar, geel was een smerige leugen. Er waren geen touwen om je mee vast te binden en geen ijzeren tralies, er was geen oud brood en niemand om de deur op slot te doen.

In die akelige zomer toen ze elf jaar oud was, was Elv begonnen haar zusjes verhalen over Arnelle toe te fluisteren. Augustus was warm dat jaar, en het gras was bruin geworden. In andere jaren was de zomer Elvs favoriete seizoen geweest: geen school, lange dagen, en de baai op fietsafstand van hun huis aan Nightingale Lane. Maar die zomer had ze zich alleen maar met haar zusjes willen opsluiten. Ze versholen zich in hun moeders tuin, onder de kronkelige ranken van de lathyrus. De tomatenplanten gingen schuil onder een glanzende sluier van flessengroene bladeren. De jongere meisjes waren acht en tien. Ze wisten niet dat er demonen bestonden, en Elv kon het niet over haar hart verkrijgen het hun te vertellen. Ze borstelde de bladeren uit hun haar. Ze zou ervoor zorgen dat niemand hun ooit kwaad zou doen. Het ergste was al gebeurd, en ze had het overleefd. Ze kon de woorden voor wat er was gebeurd niet

eens over haar lippen krijgen, zelfs niet tegen Claire, die die dag bij haar was geweest en had kunnen ontsnappen doordat Elv haar had gesmeekt ervandoor te gaan.

Toen ze haar zussen voor het eerst verhalen ging vertellen, had ze hun gevraagd hun ogen dicht te doen en zich voor te stellen dat ze in die andere wereld waren. Dat was makkelijk, zei ze. Je moest deze wereld gewoon loslaten. Ze waren ontvoerd door stervelingen, fluisterde ze, en hadden ouders gekregen die niet de hunne waren. Hun magie waren ze kwijtgeraakt door de tovermiddelen die mensen tegen elfen gebruikten: brood, metaal en touw. De jongste twee meisjes klaagden niet als hun kleren vuil werden van de donkere aarde waar ze in lagen, hoewel Meg, die altijd zo netjes was, zichzelf naderhand onder de douche schoonboende. In de echte wereld, vertrouwde Elv hun toe, waren er spelden, spinklossen, en beesten met een vacht en klauwen. Het was een omgekeerd sprookje. De goeden en de zachtaardigen woonden in de andere wereld, langs kronkelpaadjes in het bos waar wilde anemonen groeiden. Het ware kwaad kon je gewoon in Nightingale Lane tegenkomen. Daar was het gebeurd.

Ze waren van de baai op weg naar huis geweest. Meg had zich niet lekker gevoeld, dus die was thuisgebleven. Daarom waren ze met z'n tweeën. Toen de man in de auto tegen Claire zei dat ze achter in moest stappen, deed ze dat. Ze herkende hem van school. Hij was een van de onderwijzers. Ze had alleen haar badpak aan en het stond op het punt te gaan regenen. Daarom dacht ze dat hij hun een plezier wilde doen, maar hij reed weg voordat haar zus kon instappen. Elv rende met de auto mee, bonsde tegen het portier en schreeuwde dat hij haar zusje eruit moest laten. Hij stopte lang genoeg om haar vast te grijpen en ook naar binnen te sleuren. Toen gaf hij gas, terwijl hij Elv bleef vasthouden. '*Reunina lee,*' zei Elv. Het was de eerste keer dat ze Arnisch sprak. De woorden werden

haar als bij toverslag ingegeven. En als bij toverslag begreep Claire haar. Ik ben gekomen om je te redden.

Bij het volgende stopbord duwde Claire het portier open en ging ervandoor.

Arnelle was zo diep onder de grond dat je meer dan duizend treden af moest. Er woonden daar drie zussen, had Elv tegen Claire gezegd. Ze waren beeldschoon en onvoorwaardelijk trouw aan elkaar, en ze hadden lichte ogen en lang zwart haar.

‘Net als wij,’ zei Claire verrukt.

Als ze zich concentreerden en hun ogen dichtdeden, konden ze de doorgang naar de andere wereld altijd vinden. Die lag onder de grote meidoorn in hun tuin en onder de kastanjeboom in Parijs. Twee ingangen waar niemand anders door naar binnen kon. Niemand kon je daar kwaad doen of aan stukken scheuren. Niemand kon een vloek over je uitspreken of je opsluiten. Als je eenmaal de ondergrondse trap was afgedaald en de poort door was gegaan, bloeiden er zelfs rozen als het in de echte wereld sneeuwde, als de sneeuwbanken een meter hoog waren.

Niet alleen haar zussen lieten zich meeslepen door Elvs indringende verhalen, maar de meeste anderen ook. Op school kwamen haar klasgenootjes in de lunchpauze om haar heen staan. Ze sprak met niemand behalve haar geliefde zussen over Arnelle, maar dat betekende niet dat ze geen verhalen had. Voor haar schoolvriendinnetjes had ze vertellingen over het leven op aarde en verhalen over demonen die haar zusjes niet mochten horen. Een demon zei meestal drie woorden om een vloek over je uit te spreken. Hij sneed je driemaal met een mes. Elv zag wat de anderen niet konden zien. Ze was helderziend, zei ze. Ze voorspelde de toekomst voor de meisjes met wie ze geschiedenis en wiskunde volgde. Sommigen joeg ze de stuipen

op het lijf en anderen vertelde ze precies wat ze wilden horen. Toen ze bij haar grootouders op bezoek ging in Parijs, bleek het zelfs in die stad te wemelen van de demonen. Ze hingen rond op straat en keken naar je als je sliep. Ze kwamen door het raam naar binnen als zwarte insecten die werden aange-trokken tot het licht. Ze legden een hand over je mond en hielden je hoofd onder water als je gilde. Als je het waagde hen te verraden, kwamen ze je halen en veranderden je met één aanraking in een hoopje as.

Dag na dag verzamelden zich meer meisjes rond Elv in de kantine. Ze hingen aan haar lippen om haar meeslepende fantasieverhalen te horen, die ze vol overtuiging vertelde. Demonen droegen zwarte jassen en laarzen met dikke zolen. De ergste kobolds waren de wezens die je levend konden verslinden. Geef me een kusje, kind. Neem een hapje.

‘Eet geen brood,’ waarschuwde Elv de meisjes, die hun boterhammen snel weggooiden. ‘Blijf uit de buurt van metaal,’ fluisterde ze, en de meisjes met beugels smeekten thuis of die eruit mochten. ‘Kijk uit voor touwen,’ waarschuwde ze, en bij gymnastiek waren er nu hele groepen meisjes die weigerden in de touwen te klimmen, zelfs als dat betekende dat ze moesten nablijven of dat hun moeder werd gebeld.

Vier jaar geleden, in die warme augustusmaand dat Arnelle was ontstaan, waren de meisjes op een inktblauwe avond, toen hun moeder al naar bed was, de tuin in gegaan. Ze hadden een deken over hun hoofden getrokken. Daarna hadden ze zichzelf gesneden met een scheermesje en de wonden tegen elkaar gedrukt, zodat hun bloed zich zou vermengen en hun belofte voor altijd bezegeld was. Sindsdien hadden de meisjes elk jaar in augustus bloed uitgewisseld, ook Meg, hoewel ze haar nooit hadden verteld waarom ze met het ritueel waren begonnen. Ze slopen door de achterdeur naar buiten zodra hun moeder

sliep. Die eerste keer had Claire gehuild toen het scheermesje scherp in haar huid sneed. Elv had haar gomballen gegeven en haar verteld hoe dapper ze was, misschien wel de dapperste van hen drieën. Claire wist dat zij niet de dapperste was, maar de keer erna had ze geen traan gelaten. Meg, altijd zo rationeel, had geopperd dat ze beter konden ophouden zichzelf te snijden omdat het eigenlijk onzin was. Bovendien zouden ze er een infectie van kunnen oplopen, misschien zelfs bloedvergiftiging. Maar zij was er niet bij geweest toen de demon hen in zijn auto trok. Zij wist niet waartoe je gedwongen kon worden om je zus te redden.

‘Maak je geen zorgen,’ had Elv gezegd. ‘We zullen elkaar beschermen.’

Terwijl ze bij het raam van het Plaza stonden te tobben over het lot van de paarden, vertelde Elv haar zussen over de liefde. De inwoners van Arnelle bekeken de liefde van stervelingen met afschuw. Het was een zwak aftreksel van de ware Arnische passie. In Arnelle deed een geliefde alles om je te redden. Hij liet zich desnoods met messen doorklieven, aan bomen vastbinden en tot een bloederige massa verscheuren.

‘En als je van elkaar houdt zoals ama en opa?’ vroeg Meg, toen de regels van de liefde werden opgesomd. Hun grootouders hadden het soort behaaglijke liefde waarbij ze elkaars zinnen afmaakten. Hun opa was niet iemand die je je makkelijk vastgebonden aan een boom kon voorstellen.

‘Dan ben je gedoemd mens te zijn,’ zei Elv somber.

‘Nou, ik geloof dat ik dat helemaal niet erg zou vinden,’ merkte Meg op. Ze begon genoeg te krijgen van Arnelle. Als ze in een andere wereld wilde zijn, hoefde ze alleen maar een roman open te slaan. ‘Ik hoef niet zo nodig tussen de demonen te leven.’

Elv schudde haar hoofd. Er waren dingen die haar nuch-

tere middelste zus nooit zou begrijpen. Meg had geen idee hoe mensen echt waren. Elv hoopte dat ze er nooit achter zou komen.

Claire kon haar blik niet losrukken van de straat. Het enige wat ze zag waren de duidelijk zichtbare ribben van de koetspaarden, het schuim rond hun mond en hun kreupele gang als ze wegdraafden. Op een avond had Elv haar een toverspreuk geleerd. Meg zat in hun kamer te lezen, dus ze waren met z'n tweeën in de tuin. Sinds de zomer van de zwamvlinders hadden ze Meg buiten hun geheime plannen gehouden. De spreuk die Elv Claire die avond leerde was bedoeld om hulp in te roepen. Die mocht je alleen gebruiken als het absoluut noodzakelijk was. Elv haalde een plantenschopje uit de tuinschuur van hun moeder, het domein van spinnen en zakken compost, en trok de scherpe rand over haar handpalm. Ze liet haar bloed in de aarde druppelen. '*Nom brava gig,*' fluisterde ze. '*Reuna malin.*'

Mijn dappere zus. Red me.

Dat was het enige wat Claire hoefde te zeggen en Elv zou er zijn. Net als op die afschuwelijke dag.

'En als je nou te ver weg bent om me te horen?' had Claire gevraagd.

Hun eigen tuin zag er in het donker onwerkelijk uit. Er fladderden witte nachtvlinders rond en de aarde leek zwart. Claire wilde er niet aan denken wat er onder het onkruid leefde. Ze hadden een keer een griezelig wriemelbeest gezien dat zo groot was als haar hand. Hij had ontelbare pootjes gehad.

'Ik zal je horen.' Elvs hand bloedde nog, maar het leek geen pijn te doen. 'Ik zal je vinden, waar je ook bent.'

Toen Annie achter haar dochters bij het raam van het Plaza stond, kreeg ze een akelig voorgevoel. Ze waren op de tiende verdieping en toch was de wereld te dichtbij. Die afschuwe-

lijke paarden hadden de aandacht van haar dochters getrokken. Ze wilde niet dat haar kinderen met droevige zaken werden geconfronteerd; daar wilde ze hen zo lang mogelijk voor afschermen. Ze was niet het type vrouw dat haar huwelijk op de klippen liet lopen, maar toch was het gebeurd. Nu moest ze in haar eentje drie tieners grootbrengen. Totdat haar dochters met die onzin over Arnelle waren begonnen, een paar maanden voor de scheiding, had ze een nauwe band met hen gehad. Toen de zusjes Story jonger waren, had Annie hun gestalte in het donker altijd herkend. Ze had geweten wie van hen de kamer binnenkwam, want ze kon hun geuren onderscheiden. Claire rook naar vanille, Meg naar appels en Elvs huid gaf de geur van brandende bladeren af.

Het was tijd om naar het feest te gaan. Hun grootvader Martin leed aan een ernstige hartkwaal, en hun ama wilde hem opmonteren door de hele familie bijeen te laten komen voor een vrolijke gelegenheid. Al hun vrienden uit New York en Parijs waren er. Annie en de meisjes gingen naar beneden.

De laatste tijd had Annie het gevoel dat ze tekortschoot. Ze verlangde terug naar de tijd dat haar dochters klein waren. Als ze in de tuin werkte en door de open ramen hun lome stemmen hoorde, vroeg ze zich af hoe ze het allemaal moest klaarspelen, het huishouden, de kinderen en de colleges kunstgeschiedenis die ze aan enkele universiteiten in de regio gaf. Ze had het gevoel dat ze alles maar half deed: ze was een halve moeder, een halve docent, een halve vrouw. Haar dochters buiten beschouwing gelaten, was haar tuin Annies enige geslaagde creatie. Hij stond op de lijst van tuinen die te bezichtigen waren, en ze verkocht vaak zaailingen aan mensen van de organisatie. Dit jaar waren er enorm veel lieveheersbeestjes. Dat was een goed teken. Als Annie zelf ook een geur had, dan was dat hoogstwaarschijnlijk het frisse, bittere aroma van tomatenplanten. Elk voorjaar plantte ze minstens vijf oude

zaadvaste rassen. Dit jaar waren er Big Rainbows, geel met rode strepen, Black Krim, van het schiereiland in de Zwarte Zee, Cherokee Purples, roodpaars van kleur, Cherokee Chocolates, een diep cerisebruin, en Green Zebra's, heerlijk als je ze bakte met boter en broodkruim. Mensen uit de buurt vroegen Annie naar haar tuingeheimen, maar die had ze niet. Geluk, antwoordde ze. Het was domweg geluk.

Op weg naar beneden, naar de balzaal, zag Annie dat Meg en Claire lipstick hadden opgedaan. En Elv ook nog mascara en eyeliner. De andere twee meisjes hadden blauwe ogen, maar die van Elv waren fel oplichtend groen met gouden spikkels.

Elv merkte dat haar moeder naar haar keek en vroeg: 'Wat is er?' Ze klonk kregelig en defensief. Dat was de laatste tijd haar toon. Ze was humeurig en het was al een paar keer voorgekomen dat ze om een ruzietje van niks naar haar kamer was gerend en de deur achter zich had dichtgeslagen. Later kwam ze dan bij haar moeder op schoot zitten, haar lange benen over die van Annie bungelend. De scheiding leek haar meer te hebben aangegrepen dan de andere meisjes. Ze minachtte haar vader. 'Die imbeciel?' had Annie haar tegen haar zussen horen zeggen. 'Van hem hebben we niets te verwachten. Hij kent ons nauwelijks.'

'Je ziet er mooi uit,' zei Annie tegen haar.

Elv perste haar lippen op elkaar. Ze geloofde het niet.

'Serieus. Ik meen het echt. Schitterend.'

Annie kon zien wat een oogverblindende vrouw Elv zou worden. Mannen keken haar nu al na op straat en staarden naar haar alsof ze die vrouw al was. Een bron van zorg voor Annie. Ze wist dat ze geen lievelingsdochter hoorde te hebben, maar zelfs nadat de andere twee meisjes waren geboren, had ze altijd gezorgd dat ze tijd vrij maakte voor haar oudste.

Elv was een volmaakte baby geweest, en daarna een vol-

maakt kind. Als de andere twee meisjes lagen te slapen, zetten Annie en zij vaak een tent op in de tuin, onder de klimplanten. Elv had nooit een dutje gedaan overdag, zelfs niet toen ze nog klein was. Soms gingen ze met z'n tweeën naar buiten en keken naar de vuurvliegjes die door de schemering flitsten. Als het helemaal donker was, namen ze zaklantaarns mee en creëerden hun eigen manen op het tentdoek. Dan vertelde Annie sprookjes, de oude Russische verhalen die haar moeder haar had verteld, verhalen waarin meisjes in een harde en gruwelijke wereld alle moeilijkheden konden overwinnen.

‘Het zal wel,’ bromde Elv terwijl ze naar de balzaal liepen. Ze zweeg even nadenkend. ‘Meen je dat?’

‘Natuurlijk meen ik dat,’ verzekerde Annie haar.

Hun ama stond hen op te wachten. De meisjes renden op haar af om haar te omhelzen, Elv voorop. Natalia had hun jurken met de hand genaaid en de zijden stoffen met zorg uitgekozen. De meisjes wilden alle drie haar favoriete kleindochter zijn en voorgoed bij haar wonen in Parijs. Ze streden om haar aandacht, maar zij zwoer dat ze van alle drie evenveel hield.

‘Lieverds van me,’ zei ze, toen ze zich om haar heen schaarde. Ze drukte hen tegen zich aan en streek met een hand over Elvs haar.

De balzaal had een wit met gouden interieur en enorme ramen die uitkeken op het park. Er was een vijfhoekig orkestje, en de kelners waren al hors-d’oeuvres aan het serveren: zalm met crème fraîche, blini’s met zure room, gevulde champignons, krabkoekjes en steur op dunne sneetjes roggebrood. Tot hun verontwaardiging ontdekten de meisjes dat ze aan de kindertafel moesten zitten, samen met een hele meute jongetjes zonder manieren, neefjes uit New Jersey en Californië. Maar gelukkig was Mary Fox er ook, hun lievelingsnichtje. Ze

was vijftien, een maand ouder dan Elv. Mary was zo'n studiebol dat zelfs de rationele Meg frivool bij haar afstak. Ze wilde arts worden, net als haar moeder Elise, die een volle nicht van Annie was. De betoverende jurken van de zussen vielen Mary niet op; ze gaf niets om uiterlijkheden. Ze had er geen idee van dat ze mooi was, met haar melkwitte huid en lichte haar. Voor deze feestelijke gelegenheid droeg ze een jurk met een Schotse ruit en doordeweekse schoenen. Omdat ze een bril had, nam ze aan dat ze lelijk was. Mary was altijd volkomen eerlijk en deed nooit moeite beleefd te zijn. Misschien was dat de reden dat de zussen Story haar zo graag mochten.

De vrienden van Natalia en Martin, onder wie Natalia's beste oude vriendin, Madame Cohen, die uit Parijs was overgekomen, zaten aan de mooiste tafels en praatten honderduit. Ze nipten van mimosacocktails en glazen kir royal, terwijl er aan de kindertafel priklimonade en cola werd geserveerd. De neefjes slurpten hun frisdrank door rietjes naar binnen.

'Wat een stelletje debielen,' zei Mary tegen Elv. Mary had geen innerlijke remmingen en was niet bang voor volwassenen. En ze was zeer misnoegd over het feit dat ze aan één tafel zaten met een stelletje ongemanierde jongetjes die zich niet wisten te gedragen.

'Waarschijnlijk dachten ze dat we het juist leuk zouden vinden om met alle nichtjes en neefjes bij elkaar te zitten,' zei Meg, als altijd de redelijkheid zelve. 'Verder is er niemand van onze leeftijd.'

'Ze zijn niet van onze leeftijd,' zei Mary. 'Het zijn kleuters. In twee derde van de wereld waren wij al getrouwd geweest. Nou ja, Claire misschien nog niet, maar wij drieën wel. We zouden zelf kinderen hebben.'

Terwijl de zussen Story daarover nadachten, vroeg Elv de kelner het broodmandje weg te halen. Stervelingen legden boterhammen tussen de dekentjes van hun baby's om de elfen op

afstand te houden. In de meeste sprookjes werd er een menskind gestolen, maar aan Nightingale Lane was het omgekeerde gebeurd.

De neefjes hadden zich intussen onder de tafel teruggetrokken, waar ze zaten te pokersen met tandenstokers als inzet.

‘Bah. Ze zijn zo ordinair,’ verzuchtte Mary. ‘En dit feest is zo’n geldverspilling.’ Ze kon de overdaad niet aanzien. In de kerstvakantie was ze meegegaan met een bouwreis van Habitat for Humanity naar Costa Rica. ‘Jullie grootouders hadden het geld aan het Rode Kruis of aan de Kankerbestrijding kunnen geven en er levens mee kunnen redden, maar in plaats daarvan danst iedereen de chachacha.’

‘Ik vind het romantisch,’ zei Meg. ‘Een vijftigjarig huwelijk.’

‘En ik vind het walgelijk,’ riposteerde Mary. ‘Ik ga nooit trouwen.’

De meisjes keken naar Elv.

‘Het gaat om de liefde,’ zei ze. ‘Echte liefde. Het soort dat je binnenstebuiten keert.’

Dat klonk niet erg aantrekkelijk – sterker nog, het klonk pijnlijk, alsof er bloed en botten en martelingen bij kwamen kijken – maar niemand had de moed om Elv verder te bevragen, zelfs de tegendraadse Mary Fox niet. Ze keken Elv ernstig aan en wilden alle drie dat ze wisten hoe het voelde om haar te zijn, even maar, of liever nog een hele dag.

Aan het eind van de maaltijd werden er schalen opgediend met in pasteltinten geglaceerde petitfours: groen, geel, roze en een heel zacht lichtblauw, bijna dezelfde kleur als die van Claires jurk.

Mary haalde haar neus ervoor op. ‘Vet en koolhydraten,’ zei ze, en ze nam er yoghurtijs voor in de plaats.

Hoewel het vrij warm was in de zaal, trok Elv haar trui aan. De kelner sloop al een tijdje om haar heen en probeerde dicht

bij haar te komen; zijn adem streek over haar haar en hij keek naar haar alsof hij haar kende.

‘Zoekt u iets?’ vroeg Mary Fox.

‘Niet tegen hem praten,’ zei Elv.

Claire verzamelde naarstig gebakjes in een servet. De volwassenen hadden het nu serieus op een drinken en dansen gezet. Zelfs Madame Cohen, die zo gedistingeerd was en de zusjes Story angst aanjoeg met haar rechtstreekse vragen, danste met hun opa Martin. De neefjes waren onder de tafel vandaan gekomen en sloegen de petitfours in stukken met hun waterglazen. Elke keer als er een verkruiemde, riepen ze met zeer irritante stemmen ‘Hoera!’

Elv schonk totaal geen aandacht aan hen, zelfs niet toen ze de gebakjes van haar bord stalen. In de sprookjeswereld was de oude koningin stervende; ze was duizend jaar oud, en had Elv laten komen. ‘Wie van de drie is het dapperst? Wie geen angst heeft voor het kwaad komt als enige in aanmerking om onze koningin te worden. Alleen zij mag met ons meegaan.’

De moeders van de meisjes dronken martini’s en bespraken hun scheidingen. Ja, dapper zijn, waarom eigenlijk niet? Het was het perfecte moment om ertussenuit te knijpen. De stad wachtte op hen, en de zussen Story hadden de kans zonder begeleiding Manhattan te verkennen, een zeldzame gelegenheid. Ze namen Mary op sleeptouw, want al was ze serieus en stug, ze was toch hun nichtje. Nu stal ze de show door te zeggen: ‘Laten we ’m als de gesmeerde bliksem smeren.’ Ze was zo oubollig en eerlijk dat de zusjes moesten lachen, haar bij de arm pakten en meenamen.

Toen ze eenmaal langs de portier waren, stormden de meisjes in de richting van het park. Ze giechelden allemaal, zelfs Mary, die kennelijk nog nooit roekeloos was overgestoken. ‘We zullen gearresteerd worden!’ riep ze, maar ze vloog de straat over zonder eerst naar links en rechts te kijken. Ze wa-

ren allemaal dol op New York. Het bleke middaglicht, de stenen muren rond het park, de heerlijke vrijheid. Ze staken hun armen in de lucht en draaiden om hun as tot ze duizelig werden. Ze riepen zo hard mogelijk ‘Halleluja!’, zelfs Mary, die al sinds haar vijfde atheïst was.

Toen ze enigszins kalmeerden, merkten de meisjes dat Elv weg was gewandeld. Ze liep naar de paarden. Sommige hadden guirlandes van nepbloemen om hun hals. Ze droegen oogkleppen en er lagen dikke wollen dekens over hun rug. Ze zagen er stoffig uit, alsof ze ’s nachts in een garage stonden in plaats van in een stal. Er hing een geur van paarden en benzine. De andere meisjes hadden graag de trap af willen stuiven naar de dierentuin of de fontein, maar Elv treuzelde en keek naar de paarden. Ze had gedachten die niemand anders had. Alleen zij kon zien wat de anderen niet zagen. Als ze haar ogen tot spleetjes kneep, verschenen er beelden van alles wat slecht was in de wereld, precies zoals de koningin had voorspeld. Het was alsof een sluier van zwarte inkt hemel en aarde vertroebelde.

Elv keek voorbij het heldere ‘nu’ in de duistere kern van ‘wat zou kunnen zijn’. Was er iemand anders op het feest die had gezien hoe moe en versleten de paarden waren? De meeste mensen keken naar wat zich vlak voor hen bevond. Een glas champagne. Een dansvloer. Een stuk taart. Dat was alles wat ze kenden, de realiteit van de alledaagse wereld.

Er stapte een stelletje in de voorste koets. Ze waren op huwelijksreis en hadden hun armen om elkaar heen geslagen. De koetsier floot en klakte met zijn tong. Hij haalde de teugels aan. Het paard zette zich gelaten in beweging. Het leek of hij met één been kreupel liep.

‘Dit is dierenmishandeling,’ zei Elv. Haar stem klonk ver weg. Ze zou de handen van de koetsier wel willen afhakken en aan een boom willen nagelen. Dat was wat er in sprookjes

gebeurde. Slechte mensen werden gestraft. De goeden en de oprechten werden bevrijd. Maar soms was de held vermomd of mismaakt. Hij droeg een masker of een cape, of had een leeuwenkop. Je moest naar binnen kijken, naar zijn kloppende hart. Je moest zien wat niemand anders zag.

Het volgende paard in de rij zag er het slechtst uit: oud en verwaarloosd. Hij tilde steeds zijn ene hoef en dan weer zijn andere op, alsof het asfalt van de straat pijn aan zijn voeten deed. Hij had een strohoed op, en om de een of andere reden was dat nog het droevigst.

‘Ik snap niet waarom je je zo druk maakt over een stelletje vlooiënbalen,’ snoof Mary Fox. ‘Overal ter wereld komen mensen om van de honger. Er zijn daklozen die mochten willen dat ze zoveel te eten hadden als die paarden.’

Elvs mooie gezicht stond verbolgen. Haar wangen werden rood. Ze zei iets in het Arnisch tegen haar zussen, wat ze zelden deed als er buitenstaanders bij waren. ‘*Ca bell na.*’ Ze snapt er niets van.

‘*Amicus verus est rara avis,*’ reageerde Mary vinnig. Ze was enigszins beledigd dat zij niet bij het bedenken van het Arnisch betrokken was geweest. ‘Dat is Latijn,’ vervolgde ze. ‘Mocht je het willen weten.’

Het oude paard dat vooraan stond had het schuim om de mond. Central Park South, de straat langs het park, vormde een onafgebroken stroom van lawaai. De koetsier liet zijn zweep knallen.

‘*Ca brava me seen arra?*’ vroeg Elv zachtjes. Wie van ons heeft de moed het juiste te doen? ‘*Alla reuna monte?*’ Hoe kunnen we hem redden?

Elv was de ballerina, Meg de studiebol, maar Claire was degene die kon paardrijden. Ze had les gehad bij een manege niet ver van hun huis. Haar instructeur had gezegd dat ze een natuurtalent was. Elv en Claire keken elkaar aan. Ze konden

zonder woorden met elkaar communiceren, precies zoals ze in de auto van die afschuwelijke man hadden gedaan. In Arnelle kon je elkaars gedachten lezen, en zeker die van je zus. Je eigen vlees en bloed.

De eigenaar van de koets stond met de koetsier achter hem te praten. Ze staken allebei een sigaret op. Er dreven blauwzwarte uitlaatgassen langs van taxi's en personenauto's die snel voorbijreden.

Elv liep naar de mannen toe. 'Neemt u me niet kwalijk,' zei ze.

De beide mannen draaiden zich naar haar om en bekeken haar van top tot teen. Ze was prachtig, een schoonheid.

'Kent u het verhaal van de prinses die in handen van de vijand dreigde te vallen?' vroeg Elv. Haar stem klonk vreemd, maar ze ging verder. 'De prinses wist te ontsnappen, maar ze kregen haar paard te pakken.' Zo begonnen de beste verhalen, in een land dichtbij, bevolkt door trouweloze mensen.

'O ja?' De eigenaar van het oude paard met de strohoed wenkte haar. 'Kom eens hier. Daar wil ik graag meer over horen.'

De mannen lachten. Elv zette drie stappen naar voren. Drie was een veilig aantal. Er waren drie zussen, er hingen drie jassen in hun kast, er stonden drie bedden in hun kamer en drie paar laarzen op de grond. De paardenlucht maakte haar misselijk. Ze had een droge keel. De tweede koetsier had zijn lunchpakket klaarliggen. Een stokbroodje met Italiaans beleg, in bruin papier gewikkeld.

Elv had het verhaal over het trouwe paard van haar moeder gehoord, op een avond in de tuin. Het was een van die oude Russische verhalen waarin wreedheden nooit uit de weg werden gegaan. 'Weet je zeker dat je het wilt horen?' had Annie gevraagd. 'Het is zo'n droevig verhaal.' Rond de tent die ze hadden opgezet fladderden nachtvlinders. De andere meisjes

lagen boven in bed te slapen. ‘O ja, alsjeblieft,’ had Elv gezegd.

‘Ze verbrandden hem en sneden het vlees van zijn botten,’ vervolgde Elv nu. ‘Ze kookten hem in een ketel. Daarna spijkerden ze zijn schedel aan de muur.’

‘Dat is helemaal geen leuk verhaal.’ De andere koetsier klakte afkeurend met zijn tong.

‘Kom eens wat dichterbij. Dan zal ik jou een verhaal vertellen,’ drong de eigenaar van het oude paard aan. ‘Ik weet een veel mooier verhaal.’

Hoewel ze werd overspoeld door een golf van angst, nam Elv de koetsiers koeltjes op. Als de mannen doorhadden dat ze nerveus was, was ze aan hen overgeleverd. Maar als ze dachten dat ze er ijskoud onder bleef, zouden ze haar niet durven aanraken. ‘Later lokten ze de prinses met een truc een doolhof in. Maar ze kon ontsnappen doordat de schedel tegen haar sprak. Ga ervan door, zei die tegen haar. Ga er zo snel mogelijk vandoor.’

Niemand had in de gaten dat Claire naar het koetspaard was gelopen. Het paard snoof, verrast dat er een vreemde naar hem toe kwam en schichtig totdat Claire het servet openvouwde met de petitfours die ze van het feest had meegenomen. In de manege in North Point Harbor verdrongen de paarden zich om wortels, maar Claire wist dat ze de haverkoekjes die ze vaak in haar zak had nog lekkerder vonden. Het oude koetspaard leek de Franse zoetigheden wel te waarderen.

De koetsier was nog steeds afgeleid, dus liep Claire naar het trappetje en klom op de bok. Ze had geen plan, maar dat hield haar niet tegen. Ze dacht aan dieren mishandeling, aan ribben die duidelijk zichtbaar waren en aan de manier waarop die mannen naar haar zus keken. Ze was nog nooit van haar leven dapper geweest. Nu had ze het onmiskenbare gevoel dat er iets ten einde liep terwijl er iets anders begon. Misschien dat daarom haar handen beefden. Misschien had ze daarom het idee dat ze nu al iemand anders was dan vanochtend.

Claire had nog nooit in een dergelijke koets gezeten, alleen in een slee met een paard ervoor, afgelopen winter. Toen had hun moeder hen meegenomen naar een plaatsje in Vermont waar een ciderfeest werd gehouden. Het had een leuk uitstapje moeten worden, maar de plaatselijke tieners hadden hen gepest. Hun leider, een magere jongen van bijna één meter vijfentachtig, had Meg een lelijk kreng genoemd. Hij wilde haar muts van haar hoofd trekken, maar Elv was van achteren op hem afgestapt. Ze had hem zo hard geschopt dat hij het uitschreeuwde en van pijn ineenkromp. ‘Wie is er nu het kreng!’ had ze geroepen. Ze waren teruggerend naar de schuur waar hun moeder, die zich al afvroeg waar ze waren gebleven, op hen wachtte. Daar waren ze hijgend en lachend aangekomen, vrolijk en opgewonden over Elvs lef.

Claire dacht dat het moeilijk of misschien zelfs onmogelijk zou zijn om uit te zoeken hoe ze de koets moest besturen en dat het veel moeite zou kosten om hem aan het rijden te krijgen, maar toen ze de teugels pakte begon het paard meteen te lopen. Misschien was het haar lichte aanraking of misschien wist het oude paard dat hij gered werd, maar hij greep de kans om te vluchten, en niet langzaam stappend, zoals het vorige paard. Hij vertrok in draf. Claire voelde zich licht in haar hoofd. Er klonk getoeter en het koetsje hobbelde gevaarlijk op en neer op de ratelende houten wielen.

De koetsier draaide zich om en zag zijn koets de straat uit rijden. Hij zette het op een rennen, ook al kon hij het rijtuig onmogelijk inhalen. Op de stoep sprong Elv op en neer en klapte in haar handen. ‘Bravo!’ riep ze uit. Ze hoopte dat het paard zo hard zou rennen als het maar kon. Ze voelde zich springlevend, vrij en sterk. Ze hadden hun plan in absolute stilte gesmeed, zo goed kenden Claire en zij elkaar.

Meg en Mary Fox keken verbijsterd toe. Het paard rende nu in volle galop. Joggers en fietsers stoven uiteen. Het rijtuig

schudde zo vervaarlijk heen en weer dat het leek of het elk moment in onderdelen uit elkaar kon vallen.

Claire had al haar kracht nodig om de teugels vast te houden. Ze herinnerde zich de belangrijkste regel die haar paardrijnstructeur haar had geleerd: nooit loslaten, wat er ook gebeurt. Ze voelde de leren riempjes in haar handen snijden terwijl ze op en neer hotste op de bok. Er lag een kusentje op, maar daaronder zat alleen een houten plank, waar ze met haar stuitje op bonkte. Misschien had ze banger moeten zijn, maar ze kreeg de indruk dat het paard wist waar hij naartoe ging. Waarschijnlijk had hij deze weg al talloze malen afgelegd. Alles schoot in een waas aan haar voorbij. In de verte klonken sirenes, die vervloeden tot één stroom van geluid. Claire had zich nog nooit zo rustig gevoeld. Het leek wel alsof ze zweefde, alsof ze zich in zekere zin liet meevoeren door het lot.

‘Brave jongen,’ riep Claire, hoewel ze betwijfelde of het paard haar kon horen. Er was enorm veel herrie. Hij rende en de lucht suisde langs haar oren. Het paard was op het asfalt blijven lopen, maar nu veranderde hij opeens van richting en galoppeerde het gras op. Met een flinke schok schoten ze over de stoeprand. Claire kon bijna geen lucht krijgen, maar ze hield de teugels stevig vast. Op het gras was het stiller. Alles rook fris en groen. Nu zou Elv trots op haar zijn. Nu zou zij degene zijn die zich opofferde om een ander te redden.

Se nom brava gig, zou Elv zeggen. Je bent mijn dappere zus.

Er lieten latten van het rijtuig los, die een spoor in het gras vormden. Ze waren bijna bij het stuwmeer. Daar leek het paard op af te koersen. Claire hoopte dat hij er zou blijven staan om water te drinken. Dan zou alles goed komen. Dat wist ze zeker. Misschien konden ze hem mee naar huis nemen, naar de manege op Long Island. Dan zou ze hem elke dag iets lekkers voeren en zou hij gelukkig zijn, en zij ook.

Mary Fox rende terug naar het Plaza om haar moeder te halen. Ze liep zo hard dat ze een astma-aanval kreeg. Toen ze eindelijk bij de deur van de balzaal was, bleef ze staan. Tegen die tijd hapte ze naar adem. Er stroomden tranen over haar wangen en ze beefde. Het was een schok om Mary in een dergelijke staat te zien. Iedereen kende haar als de kalme Mary, die voor haar plezier wetenschappelijke medische tijdschriften las. Nu leek ze een ander meisje. Haar haar zat in de war en haar gezicht was asgrauw.

‘Snel!’ riep ze uit. Haar stem klonk kinderlijk en schril. ‘Een noodgeval!’

De grootvader van de meisjes werd door Elise naar huis gebracht omdat hij pas ziek was geweest, en Mary ging met hen mee, haar inhalator al in de hand. Madame Cohen werd door oom Nat naar haar hotel gebracht, zodat ze geen verkeerde indruk zou krijgen van Amerikanen en hun dramatische manier van doen. Toch maakte Madame Cohen zich zorgen over de zusjes Story, vooral over de oudste, die de pech had dat ze te mooi was en een dromerige blik in haar ogen had. Madame Cohen had gezien wat er met dat soort meisjes kon gebeuren: ze werden eruit gepikt zoals het lekkerste fruit aan een boom door spreeuwen werd verslonden. Slecht nieuws hoorde niemand graag, maar toch moest ze Natalia waarschuwen. Ze wilde haar op het hart drukken dat ze aandachtiger naar haar oudste kleindochter moest kijken. Dat ze in haar binnenste moest kijken.

De feestgangers verzamelden zich in willekeurige groepjes voor het Plaza, hielden taxi's aan en vroegen zich af hoe de dag zo'n verkeerde wending had kunnen nemen. Annie en haar moeder renden naar de rij koetsen. Toen ze een politieagent vertelden wat er was gebeurd, riep hij meteen een patrouillewagen op. Alles leek in een ander tempo te gaan dan normaal,

alsof de tijd snel vooruit werd gespoeld. De andere meisjes waren gelukkig ongedeerd en kwamen bij de ingang van het park naar hun moeder en oma toe gehold. Meg was bleek, maar Elvs wangen waren hoogrood.

Toen de politiewagen was gearriveerd, stapte Meg samen met haar oma in. Ze vond dat ze zich onverantwoordelijk had gedragen en was bang. Ze had op Claire moeten passen. Er was iets volkomen misgegaan en zij had niets gedaan om het te voorkomen.

Elv kwam naast de politiewagen staan. Er zat groen stuifmeel in haar haar. Ze zag er verhit en bijna lichtgevend uit. Alles wat ze aanraakte ging branderig ruiken, als marshmallows die te lang boven een kampvuur zijn gehouden. ‘Ik hoop dat die koetsier voor duizend jaar de cel in gaat,’ zei ze. Haar stem klonk krachtig, alsof ze een vloek uitsprak.

Annie voelde een rilling over haar rug gaan. Elv was altijd de aanvoerster die de andere twee meetrok. ‘Wie heeft dit bedacht? Jij?’

Elv kneep haar groene ogen tot spleetjes. ‘Het was dierenmishandeling.’

‘Stap in,’ zei Annie kortaf. ‘We hebben nu geen tijd om erover te praten.’

Elv kroop tussen haar zus en haar moeder op de achterbank van de politiewagen; het was zo krap dat ze bijna bij Meg op schoot zat. De auto reed met loeiende sirene verder het park in. Alle raampjes waren open. De wind blies zo hard naar binnen dat hij Elvs gezicht striemde. Ze wilde dat ze nog harder gingen rijden. Ze vond het fijn om haar hart te voelen bonken in haar borst. Naast haar zat Meg met gebogen hoofd te duimen dat alles goed kwam. Ze zei in stilte een gebed. Het idee dat Claire iets zou overkomen was onverdraaglijk, Claire, die anderen altijd op de eerste plaats stelde, zelfs een oud paard dat ze nooit eerder had gezien.

Halverwege het park zagen ze het paard, dat op volle snelheid voor hen uit galoppeerde. Hij zag er niet oud uit, niet alsof hij slechts uit huid en botten bestond. Hij zag eruit alsof niets hem kon tegenhouden. Er reed een patrouillewagen naast hem met dezelfde snelheid. Een politieman die scherpshutter was, hing uit het raampje en schoot. Eén schot, en het paard struikelde. Nog een, en hij viel met een harde dreun op de grond. Het koetsje schoot omhoog en vloog bijna over het paard heen voordat het trillend tot stilstand kwam. Voor Claire leek het op een ritje in een kermisattractie, zo een waarbij je hart in je keel schiet, alleen bleef het daar deze keer zitten. Ze was bang dat haar hart op het gras zou vallen als ze haar mond opendeed. De teugels hield ze nog steeds omklemd. Allebei haar armen waren gebroken, maar dat wist ze nog niet. Ze was in shock en zag het paard nergens meer. Misschien was hij verder gerend. Misschien had hij het stuwmeer weten te bereiken en stond hij koel groen water te drinken. Maar toen Claire zich omhooghees ving ze een glimp op van de grote gestalte die voor haar op de grond lag. Ze wist bijna zeker dat ze zijn borst op en neer zag gaan. Ze dacht dat hij misschien nog leefde, maar ze had het mis.

Uit drie patrouillewagens kwamen agenten aanrennen. Claire wilde de teugels nog steeds niet loslaten. Er was een ambulance gearriveerd en een van de verpleegkundigen kwam met haar praten. 'Ik zal je armen uit die teugels moeten losmaken.' Hij zou voorzichtig zijn, beloofde hij, en het zou geen pijn doen. Maar Claire schudde haar hoofd. Ze wist zeker dat het pijn zou doen. In de stilte hoorde ze nog steeds het rammelende kabaal van de voortrazende koets. Dat geluid zou ze nog lang horen. Het diffuse licht dat door de bomen viel vormde een kantwerk op de grond. Ze rook een zware, warme lucht. Hoewel ze die geur nooit eerder had ingeademd, wist ze dat het bloed was.

De moeder en oma van de meisjes werden uit de politiewagen begeleid naar de omgevallen koets. De andere zusjes Story moesten blijven waar ze waren. Ze waren te jong voor wat er te zien was. De dood, gebroken botten en een spoor van bloed. Maar zodra Annie en Natalia het grasveld waren overgestoken, sprong Elv de auto uit.

‘Kom mee,’ zei ze tegen Meg.

‘We moesten hier blijven,’ hielp Meg haar herinneren.

‘Het is Claire. Ze is gewond.’

‘Ze zeiden dat het niet mocht.’ Megs gezicht stond onvertelbaar. Ze had al een besluit genomen. Ze zou niet meer naar Elv luisteren.

‘Oké. Best,’ zei Elv vol afkeer. Wie niet dapper kon zijn, was veroordeeld tot de mensenwereld. ‘Blijf dan maar hier.’

Elv rende over het grasveld. Haar jurk leek van blauwe gaaienvoren gemaakt te zijn. Natuurlijk moest zij weer de mooiste van hen drieën hebben. Meg kreeg een raar gevoel in haar buik terwijl ze haar zus naar het paard zag hollen. Het was wrok, een pit die ze had ingeslikt en die al was ontkiemd, waarvan de ranken door de warboel van haar binnenste kronkelden.

Onder het groene bladerdak van het park knielde Elv neer naast het paard. Aan zijn zwarte vacht kleefden grassprietjes. Er sijpelde bloed in het gras dat in de zoom van haar jurk trok. De blauwe stof kleurde rood en daarna zwart. Het kon Elv niet schelen. Ze boog zich voorover om in het oor van het paard te fluisteren. Ze had altijd geloofd dat dode wezens je begrepen als je hun taal sprak. De woordenschat van het Arnisch leek op die van de dood. Het werd tenslotte onder de grond gesproken, door degenen die geleden hadden onder de wreedheden van de mensenwereld. Ze wist zeker dat het paard haar zou verstaan. Andere meisjes zouden misschien zijn teruggeschrokken voor de bittere geur van bloed en stront en

stro, maar Elv niet. Ze wenste het paard alle goeds op zijn reis naar het hiernamaals. Voorbijgangers bleven staan kijken. Ze hadden nog nooit zo'n mooi meisje gezien. Sommigen namen foto's. Anderen lieten zich in het gras op hun knieën zakken alsof ze een engel hadden gezien. Meg, die door het achterraam van de politiewagen keek, was niet verbaasd. Natuurlijk kwam Élvs jurk onder het bloed te zitten en hadden de mensen met háár te doen, terwijl Elv niet eens gewond was geraakt.

Claire weigerde iets tegen haar moeder te zeggen. Haar geliefde ama wilde ze niet eens aankijken. Ze kneep haar ogen zo stijf dicht dat ze lichtvlekken achter haar oogleden zag. Als ze de teugels losliet, als ze op wat voor manier dan ook tekortschoot, zou de ziel van het paard misschien wanhopig gaan rondwalen, gekweld door paniek en pijn. Dat zou allemaal haar schuld zijn. Alles leek haar schuld te zijn. Ze zou misschien nooit losgelaten hebben als ze de stem van Elv niet had gehoord.

'Nom brava gig.' Mijn dappere zus.

Claire voelde zich getroost door de klank van het Arnisch. Het deed haar denken aan vogelgekwitter en aan hun slaapkamer thuis, dingen die veilig, geruststellend en blijvend waren. Elv was nooit ergens bang voor. Ze sloot geen compromissen; ze was koppig en mooi. Er was niemand anders voor wie Claire zoveel bewondering had.

De ambulancebroeders probeerden Claire nog steeds over te halen de teugels los te laten.

'Ga terug naar de auto,' zei Annie bits tegen Elv. Vandaag stond alles op zijn kop.

'Har lest levee,' zei Elv tegen haar zus. Je kunt loslaten.

Claire opende haar ogen. Het was een opluchting om de teugels eindelijk te laten vallen. Haar moeder wikkelde ze los

en vervolgens tilden de verpleegkundigen haar snel op en droegen haar naar de ambulance. Claire werd zich bewust van een ondraaglijke pijn in allebei haar armen. De pijn was verschrikkelijk en werd erger. Het was een gloeiend gevoel, alsof er brandende lucifers in haar botten werden gestoken. Ze wilde niet dat haar moeder met haar meeding in de ambulance, ze wilde Elv. Ze riep om haar zus, maar het ambulancepersoneel zei dat er geen personen onder de achttien met haar mee mochten. Claire begon te krijsen en alle vogels vlogen weg uit de bomen, alle nachtvlinders fladderden op uit het gras en vormden een wit gordijn.

Elvs schoenen zaten onder de vlekken van het bloed en van het gras. ‘Ze wil mij bij zich hebben,’ zei ze tegen haar moeder. ‘Het kan me niet schelen wat je zegt. Ik ga mee.’

Elv stapte in de ambulance terwijl Annie de verpleegkundigen probeerde over te halen voor één keer een uitzondering te maken. Elv zat al op het bankje naast Claire. Meg en de oma van de meisjes waren aan komen lopen om naar Claire te zwaaien, maar ze zagen helemaal niets door de deuren van de ambulance. Elv boog zich naar voren.

‘Se brina lorna,’ fluisterde ze.

Claire kon totaal niet volgen wat er allemaal gebeurde. Ze was duizelig en in de war. Haar moeder was er nu ook en vertelde haar dat alles goed zou komen. Het geluid van de sirene die intussen aan was gezet, was zo hard dat ze verder niets meer hoorde. Maar ze had begrepen wat haar zus had gezegd.

We hebben hem gered.